

1. Епистемология на разногласието: с мяра, брой и тегло

Книгата представя, обсъжда и анализира основните понятия, концепции и теории в епистемологията на разногласието – дял на социалната епистемология, който се формира преди около 20 години. Първа глава въвежда епистемологическия проблем за разногласието и обсъжда въпроса какво е разногласие, как се изразява то, какви видове разногласие има и кои от тях представляват епистемологически интерес. Втора глава въвежда някои от ключовите постулати, които имат отношение към решението на проблема за разногласието. Представени са различните възможности за дефиниране на доксастична равностойност, връзката между свидетелствата от първо и по-високо ниво, постулатът за независимост, епистемичният консерватизъм и ролята на самоувереността, както и аргументи за или против споменатите принципи. Трета глава обсъжда позициите, които са се формирали в дебата до този момент (неотстъпчиви, отстъпчиви и хибридни). Специално внимание е отделено на значението за метаразногласието (разногласието относно самото разногласие), възможните разногласия и скептичните следствия на отстъпчивостта. Четвърта глава третира тезиса за единственост и отношението му към проблематиката на груповите убеждения. В тази връзка е обсъдена мотивацията за епистемичния плурализъм, видовете пермисивни позиции, които отричат тезиса за единственост и възможностите епистемичният анализ да бъде обобщен по отношение на групови разногласия. Пета глава е посветена на различни формални подходи към разногласието, включително използващи компютърни симулации. Приложението събира нишките, проследени до този момент и скицира нов формален подход към проблема за разногласието между равностойни агенти.

1. Epistemology of disagreement: with measure, number and weight

The book introduces, discusses, and analyzes the major concepts, notions, and theories in the epistemology of disagreement, a branch of social epistemology that took shape some 20 years ago. Chapter One introduces the epistemological problem of disagreement and discusses the

question of what disagreement is, how it is expressed, what kinds of disagreement there are, and which ones are of epistemological interest. Chapter Two treats some of the key postulates that are relevant to the solution of the problem of disagreement. The various possibilities for defining peerhood, the relationship between first-level and higher-level evidence, the independence postulate, epistemic conservatism, and the role of self-trust are presented, as well as arguments for or against the principles mentioned. Chapter Three discusses the positions that have emerged in the debate (non-conciliatory, conciliatory and hybrid). Particular attention is given to the implications of meta-disagreement (disagreement about disagreement itself), possible disagreements, and the skeptical implications of conciliationism. Chapter Four treats the uniqueness thesis and its relation to the problematic of group beliefs. The motivation for epistemic pluralism, the types of permissive positions that deny the singularity thesis, and the possibilities for generalizing epistemic analysis to group disagreements are discussed. Chapter Five is devoted to various formal approaches to disagreement, including those using computer simulations. The Appendix gathers the threads traced so far and sketches a new formal approach to the problem of disagreement between epistemic peers.

2. Наръчник за критическо мислене

Текстът представя различните техники за преодоляване на разногласието чрез привеждане на добри основания, проучени, систематично представени или разработени в рамките на дисциплината критическо мислене. Изложението е поделено на три части. Първа част („Критическо мислене и аргументация“) разглежда източниците на погрешни или необосновани убеждения и функционалната анатомия на аргументите – въпрос, теза, ангажиране с теза, структура на обосноваващ или опровергаващ аргумент. Втора част („Дедуктивна и индуктивна логика“) е посветена на класификацията на аргументите и основните типове грешки, които съпътстват всеки от различните видове аргументи, а също тясно свързани с аргументите процедури като обяснението, обобщението, статистическия и вероятностния извод. Трета част („Неформална логика и реторика“) представя обобщена класификация на логическите грешки, ролята на естествения език

(свързана с феномени като неяснота и двусмисленост) и връзката между убедителността на аргументите и емоциите, които те провокират. Приносът на текста се състои в опита да бъде показано, че критическото мислене може да се разглежда не само като приложение на философията, но и като встъпление в нея. Направен е систематичен опит да бъдат издирени примери от историята на философията, които илюстрират или мотивират въвеждането на ключови понятия, разграничения и подходи в рамките на критическото мислене.

2. Manual for Critical Thinking

The text presents various techniques for overcoming disagreement by bringing good reasons researched, systematically presented, or developed within the discipline of critical thinking. The exposition is divided into three parts. Part One ("Critical Thinking and Argumentation") examines the sources of mistaken or unjustified beliefs and the functional anatomy of arguments-question, thesis, engagement with a thesis, structure of a justifying or refuting argument. Part Two ("Deductive and Inductive Logic") is devoted to the classification of arguments and the basic types of fallacies that accompany each of the different kinds of arguments, as well as closely related procedures such as explanation, generalization, statistical and probabilistic inference. Part Three ("Informal Logic and Rhetoric") presents a generalized classification of logical fallacies, the role of natural language (related to phenomena such as vagueness and ambiguity), and the relationship between the persuasiveness of arguments and the emotions they provoke. The contribution of the text lies in the attempt to show that critical thinking can be seen not only as an application of philosophy but also as an introduction to it. A systematic attempt is made to retrieve examples from the history of philosophy that illustrate or motivate the introduction of key concepts, distinctions and approaches within critical thinking.

3. Учене с ANIMA

В статията е разработен полуформален модел на процеса на обучение, който модифицира традиционната парадигма на изкуствените невронни мрежи, прилагащи дълбоко обучение, изхождайки от ключово разбиране, заимствано от трудовете на Марвин Мински: така нареченият принцип за безкомпромисност. Принципът осигурява механизъм за учене, който гласи, че конфликтите при обработката на данните, които трябва да бъдат интегрирани, са белег за ненадеждност или ирелевантност, следователно конфликтите на по-ниско ниво трябва да водят до корекции на теглото на по-високо ниво. Този вътрешен механизъм допълва външния механизъм на коригиране на теглото чрез обратно разпространение, който е типичен за стандартните модели на машинно обучение. Текстът е структуриран както следва: (§1) открива дискусиата, като предоставя съдържателен преглед на вземането на решения и обучението в реалния свят; (§2) очертава типология на архитектурите за вземане на решения: разгледани са следните архитектури: индивидуалистичният подход на класическата теория на решенията, общият механизъм за агрегиране на теорията на социалния избор, локалният механизъм за агрегиране на агентно-базираното моделиране и междинният йерархичен модел на „Обществото на ума”, предложен от Марвин Мински; (§3) очертава общия план на ANIMA - нов модел на вземане на решения и учене, който заимства идеи от неформалното изложение на Мински; (§4) обхваща по-голямата част от статията; в него се обсъжда примерна версия на ANIMA, която ни позволява да видим принципа на безкомпромисност в действие; (§5) изброява някои възможни сценарии за развитието на модел от този вид; (§6) е заключителният раздел; в него се обсъждат някои важни разлики между начина, по който е конструирана ANIMA и типичното формално представяне на обучението с помощта на изкуствени невронни мрежи и дълбоко обучение.

3. Learning with ANIMA

The paper develops a semi-formal model of learning which modifies the traditional paradigm of artificial neural networks implementing deep learning by means of a key insight borrowed from the works of Marvin Minsky: the so-called Principle of Non-Compromise. The principle provides a mechanism of learning which states that conflicts in the processing of data to be integrated are a mark for unreliability or irrelevance, hence lower-level conflicts should lead to higher-level weight-adjustments. This internal mechanism augments the external mechanism of weight adjustment by backpropagation which is typical for the standard models of machine learning. The text is structured as follows: (§1) opens up the discussion by providing an informal overview of real-world decision-making and learning; (§2) sketches a typology of decision architectures: the individualistic approach of classical decision theory, the general aggregation mechanism of social choice theory, the local aggregation mechanism of agent-based modeling, and the intermediate hierarchical model of Marvin Minsky's "Society of Mind"; (§3) sketches the general outline of ANIMA – a new model of decision-making and learning that borrows insights from Minsky's informal exposition; (§4) is the bulk of the paper; it provides a discussion of a toy exemplification of ANIMA which lets us see the Principle of Non-Compromise at work; (§5) lists some possible scenarios for the evolution of a model of this kind; (§6) is the closing section; it discusses some important differences between the way ANIMA was construed here and the typical formal rendering of learning by means of artificial neural networks and deep learning.

4. Да цъфтят сто цветя или за криптоморфизма

В статията се обсъжда възможен начин за обосноваване на съществуването на множество криптоморфни аксиоматични теории. Твърди се, че това, което прави тази множественост неизбежна, са приложенията на теорията. Те пораждат трудности, чието решаване налага прилагането на различни концептуални инструменти. Статията е организирана, както следва: (§1) въвежда понятието криптоморфизъм и каноничния пример за явлението: теорията на матроидите; (§2) обсъжда пет криптоморфни подхода към дефиницията на рационалността в рамките на теорията на решенията: чрез функции на полезност, слаби наредби, селективни оператори, многослойни пермутации и поп-стек сортируемост; (§3)

показва, че всеки от тези различни подходи може да послужи като основа за въвеждането на различна модификация на оригиналната теория. Това установява евристичната стойност на криптоморфните подходи в областта на теорията на решенията.

4. Let hundred flowers bloom, or on cryptomorphism

The paper discusses a possible way of justifying the existence of a multiplicity of cryptomorphic axiomatic theories. It is argued that what renders this multiplicity inevitable are the applications of the theory. They give rise to difficulties whose solution necessitates the application of different conceptual tools. The paper is organized as follows: (§1) introduces the concept of cryptomorphism and the canonic example for the phenomenon: matroid theory; (§2) discusses five cryptomorphic approaches to the definition of rationality in the framework of decision theory: through utility functions, weak orders, choice operators, layered permutations, and pop-stack sortability; (§3) shows that each of these different approaches can serve as a basis for the introduction of a different modification of the original theory. This establishes the heuristic value of cryptomorphic approaches in the domain of decision theory.

5. За обяснимата (не)ефективност на математиката в поведенческите науки

Въпросът за приложимостта на математиката е една от основните теми на философията на математиката. Една от областите, в които математическите модели се смятат за неадекватни в дескриптивен план, са поведенческите науки. Теорията на рационалния избор например, се приема за нормативна теория, чието прилагане в реални ситуации ни изправя пред непреодолими трудности. Един клас от контрапримери, които целят да демонстрират това, са разработени от Амартия Сен. С тяхна помощ той изважда наяве проблемите, пред които ни изправя класическата идея, че рационалното поведение се

свежда до максимизация на ациклична наредба. Изборите, които хората правят и които третираме като рационални в интуитивния смисъл на думата, са контекстуално зависими и се влияят от присъствието на алтернативи, които носят информация за това какво избираме и каква е самата ситуация на избор. Статията предлага формална реконструкция на начина, по който функционират тези алтернативи – като „флагове”, които сигнализират преминаването от една наредба към друга, съответно маркират концептуализирането на алтернативите като рискове или шансове. Това поражда интересна математическа структура, свързана с две от основните понятия в теория на наредбите (идеал и филтър) и която подлежи на аксиоматична характеристика чрез естествен набор от аксиоми. Това показва, в съгласие с позицията, поддържана от Давид Хилберт, че няма области, в които математиката е неприложима, а само такива, в които тя не е приложена правилно.

5. The reasonable (un)effectiveness of mathematics in the behavioral sciences

The question of the applicability of mathematics is one of the central themes of the philosophy of mathematics. One area in which mathematical models are considered inadequate in descriptive terms is the behavioral sciences. Rational choice theory, for example, is taken to be a normative theory whose application to real situations confronts us with insurmountable difficulties. A class of counterexamples that aim to demonstrate this have been developed by Amartya Sen. With their help, he brings to light the problems confronting the classical idea that rational behavior reduces to maximization of an acyclic order relation. The choices people make, which we treat as rational in the intuitive sense, are context-dependent and are influenced by the presence of alternatives that carry information about what we are choosing and what the choice situation itself is. The paper offers a formal reconstruction of the way these alternatives function - as 'flags' that signal the transition from one ordering to another, respectively marking the conceptualisation of alternatives as risks or chances. This gives rise to an interesting mathematical structure that is related to two of the basic concepts in order theory (ideal and filter) and that is amenable to axiomatic characterization by a natural set of axioms. This shows,

in agreement with the position held by David Hilbert, that there are no areas in which mathematics is inapplicable, only those in which it is not properly applied yet.

6. Теория на основателните решения: парадоксът на Але и логиката на действието

Настоящият текст мотивира и скицира нов формализъм за анализ на практически аргументи, обозначен като теория на основателните решения. В (§1) е прокарана аналогия между логиката и теорията на решенията във връзка с ключовата роля, която основанията играят и в двете теории. (§2) излага една идея за рационализиране на решенията чрез основания, предложена в Шафир, Симонсон и Тверски (1993). В (§3) е илюстрирано как работи тази идея с помощта на известния парадокс на Але. (§4) излага формалния език на теорията на основателните решения, а в (§5) са изложени различните форми на практическата аргументация. Показано е, че те са достатъчни за решаването на всяка дилема. Накрая, (§6) скицира възможностите за разработване на теоретико-игрова семантика на представения формализъм и за неговото по-нататъшно разработване.

6. Reason-based decision theory: the Allais paradox and the logic of action

The present paper motivates and sketches a new formalism for the analysis of practical arguments that I call reason-based decision theory. In (§1), an analogy between logic and decision theory is drawn with respect to the key role that reasons play in both theories. (§2) lays out an idea of rationalizing decisions by reasons proposed in Shafir, Simonsson, and Tversky (1993). (§3) illustrates how this idea works using the famous paradox of Allais. (§4) lays out the formal language of reason-based decision theory, and (§5) lays out various forms of practical reasoning. It is shown that these are sufficient to solve any dilemma. Finally, (§6) sketches the

possibilities for developing a game-theoretic semantics of the presented formalism and for its further development.

7.Ученето като процес на формиране на единства: процесуалната философия среща обществото на ума

Тази статия има за цел (1) да установи връзка между метафизиката на Уайтхед, където концепцията за формиране на единство играе ключова роля, и неговото разбиране за ритъма на обучението, който отбелязва три различни етапа на учене; (2) да покаже, че разширената метафора на Мински за „общество на ума” и неговото разбиране за ученето, паметта и познанието произтичат пряко от ключовите прозрения на процесуално-философския подход; (3) да свърже съвременните теории за интегриране на знанието във философията на образованието с идеите на Уайтхед и Мински. Статията е организирана, както следва: встъпителната част 1 подготвя почвата като обсъжда идеализиран случай, в който протича учене, целящо интегриране на вече наученото (учене от втори ред); в част 2 се обяснява защо неценената връзка между Уайтхед и Мински е важна за настоящия проект; в част 3 се изследва значението на понятието за формиране на единство и се въвежда решаващата структурна аналогия между фазите на в двата типа процеси; раздел 4 показва как разбирането на Уайтхед за умовете, хората и обществата се оформя от неговото учение за процеса на формиране на единство; раздел 5 изследва теорията на Мински за „обществото на ума” и нейната връзка с фокусните точки в теорията на Уайтхед; заключителният раздел 6 показва как разбирането за процеса на учене, което беше очертано по-горе, се отнася до знанието, схващано в контекста на въпроса за интеграцията.

7.Learning as concrescence: process philosophy meets the society of mind

This paper aims to (1) establish a link between Whitehead's metaphysics, where the concept of concrescence plays a pivotal role, and his understanding of the rhythm of education, which marks three different stages of learning; (2) show that Minsky's extended metaphor of the “society of mind” and his understanding of learning, memory, and cognition, derives directly from the crucial insights of the process-philosophical approach; (3) relate the current theories of knowledge integration in the philosophy of education to the ideas of Whitehead and Minsky. The paper is organized as follows: the opening section 1 sets the stage by discussing an idealized case where learning to integrate what you have already learned (second-order learning) occurs; section 2 explains why the unappreciated link between Whitehead and Minsky is important for the current project; section 3 explores the meaning of the concept of concrescence and introduces the crucial structural analogy between the phases of concrescence and the stages of learning; section 4 shows how Whitehead's understanding of minds, persons, and societies was shaped by his doctrine of the process of concrescence; section 5 explores Minsky's theory of the “society of mind” and its relation to the focal points of the doctrine of concrescence; the closing section 6 shows how the understanding of the process of learning that was sketched above relates to knowledge integration.

8. Отново за ученето, основано на случаи: подходът на Гилбоа-Шмейдлер-Самюелсън

Настоящата статия предлага обзор на един обещаващ подход за интегриране на основаното на случаи и на правила учене, предложен в поредица публикации на Ицхак Гилбоа, Давид Шмейдлер и Лари Самюелсън. Те разработват прецизни критерии за определяне на правилното „тегло” на всеки тип процедура в рамките на ефективен процес на обучение.

8. An update on case-based learning: the Gilboa-Schmeidler-Samuelson approach

The present paper reviews one promising approach to the integration of case-based and rule-based learning, proposed in a series of publications by Itzhak Gilboa, David Schmeidler and Larry Samuelson. They have elaborated precise criteria which determine the proper “weight” of each type of procedure in an efficient learning process.

9. Обещания на възможното

Настоящият текст излага един нов подход към метафизиката на модалността, който приема за изходна точка понятието „актуализирана възможност“. Организиран е както следва: (§1) представя традиционните редуционистки подходи към понятието възможност; (§2) мотивира приемането на тезата, че говоренето за възможности е корелативно на говоренето за причини и основания; (§3) представя концептуалния апарат на формалната теория на обещанията; (§4) използва този апарат, за да дефинира и обсъди дванадесет различни „агентни модалности“; (§5) обсъжда връзката между тези агентни модалности и традиционните системни модалности. Защишава се изводът, че агентните модалности (които съотнасят възможното с нечие можење) са първични и носят онтологичен ангажимент.

9. Promises of the possible

This paper sets out a new approach to the metaphysics of modality that takes as its starting point the notion of „actualized possibility“. It is organized as follows: (§1) presents some traditional reductionist approaches to the notion of possibility; (§2) motivates the acceptance of the thesis that talking about possibility is correlative to talking about reasons; (§3) presents the conceptual apparatus of formal promise theory; (§4) uses this apparatus to define and discuss twelve different „agent modalities“; (§5) discusses the relation between these agent modalities and the

traditional system modalities. The conclusion is defended that agent modalities (which relate what is possible to what one can do) are primary and carry ontological commitment.

10.Предизвикателството на скептицизма: знание и индикаторни функции

Настоящият текст представя един от възможните начини за преодоляване на скептичeskото предизвикателство, изложен в рамките на натуралисткия подход към реконструкцията на знанието, предложен от Фред Дрецьки. Той е организиран както следва: (§1) изяснява в какво точно се състои предизвикателството на скептицизма, (§2) въвежда ключовото понятие за индикаторна релация между факти; (§3) изяснява производното понятие за индикаторна функция; (§4) обсъжда връзката между индикаторните функции и „естествената телеология“; (§5) показва ролята на (индивидуалната или видовата) история при фиксирането на функциите; (§6) разграничава системните от придобитите индикаторни функции; (§7) разделя придобитите индикатори на два вида – естествени и конвенционални; (§8) изяснява как е възможно конвенционалните индикатори да репрезентират погрешно; (§9) противопоставя контекста на фиксиране и контекста на употреба на конвенционалните индикатори; (§10) обсъжда разликите в приписването на функция на тип и на неговите инстанции, изяснявайки връзката им с разграничените по-горе семантични контексти.

10.The challenge of skepticism: knowledge and indicator functions

This paper presents one possible way to overcome the challenge of skepticism, set out within the naturalistic approach to knowledge reconstruction proposed by Fred Dretske. It is organized as follows: (§1) clarifies exactly what the skepticism challenge consists in; (§2) introduces the key notion of indicator relation between facts; (§3) clarifies the derived notion of indicator function;

(§4) discusses the relation between indicator functions and “natural teleology”; (§5) shows the role of (individual or species) history in fixing functions; (§6) distinguishes systematic from acquired indicator functions; (§7) divides acquired indicators into two types, natural and conventional; (§8) clarifies how conventional indicators may misrepresent; (§9) contrasts the context of fixation and the context of use of conventional indicators; (§10) discusses differences in the attribution of a function to a type and to its instances, clarifying their relation to the semantic contexts distinguished above.

11. Марвин Мински за знанието, ученето и паметта

Статията разглежда развитието на идеите на Марвин Мински за естеството на знанието, ученето и паметта, както и концептуалните връзки между тях. Анализът е направен въз основа на общо обсъждане на неговите метафизични възгледи, които се свеждат до метафизика на множествеността, заместваща стабилните единства с множествености в движение.

11. Marvin Minsky on knowledge, learning and memory

The paper reviews the development of Marvin Minsky's ideas about the nature of knowledge, learning and memory, and the conceptual links between them. The analysis is conducted on the basis of a general discussion of his metaphysical outlook, which amounts to a metaphysics of multiplicity replacing stable unities with pluralities in flux.

12. Аристотеловата теория на предикацията: формален анализ чрез пространства на Чу

Статията разглежда Аристотеловата теория за предикацията в рамките на интерпретативната линия на Амоний-Симплиций. Това позволява разграничаването на четири типа предикация, ситуирани по осите универсално-партикуларно и субстанциално-акцидентално. Показано е, че стандартното формално третиране на предикацията в класическата математическа логика заличава тези ключови разграничения, поради което има основания то да бъде обявено за неадекватно. Решение на този проблем е потърсено посредством един относително наскоро формулиран теоретичен конструкт – така наречените пространства на Чу.

12. Aristotle's theory of predication: formal analysis via Chu spaces

This paper examines Aristotle's theory of predication within the Ammonius-Simplicius interpretive line. This allows the distinction of four types of predication, situated along the universal-particular and substantive-accidental axes. It is shown that the standard formal treatment of predication in classical mathematical logic obliterates these key distinctions, hence there are grounds for declaring it inadequate. A solution to this problem is sought by means of a relatively recently formulated theoretical construct, the so-called Chu spaces.

13. Свобода, избор и рационалност

Настоящият текст е разделен на три органично свързани части: първата („Свобода“) анализира понятието за свободна воля; втората („Избор“) интерпретира избора като парадигмално свободно действие; третата („Рационалност“) изследва концептуалните основания някои избори да бъдат определяни като „рационални“. Основната теза на текста е, че рационалността на свободния избор се различава от каузалността на свободното падане не по вид и сила на задължителност, а само по форма.

13. Freedom, choice and rationality

This text is divided into three organically related parts: the first ("Freedom") analyzes the notion of free will; the second ("Choice") interprets choice as paradigmatic free action; the third ("Rationality") explores the conceptual grounds for defining certain choices as "rational." The main thesis of the text is that the rationality of free choice differs from the causality of free fall not in the kind and force of binding, but only in form.

14. Хванати в действие: абстрактната теория на избора и рационалността на цикличните предпочитания

Абстрактната теория на избор (АСТ) е едно от най-важните от философска гледна точка и най-предизвикателните от концептуална гледна точка постижения в областта на математическата икономика. Тя постепенно ерозира традиционното ни разбиране за връзката между избора и предпочитанията. Вместо да разглежда избора като мотивиран от предпочитанията, тя предлага да представи избора като разкриващ предпочитанията, като по този начин преобръща приетия ред на обяснение. Частните умствени нагласи вече не трябва да се разглеждат като основа на публично наблюдавани поведенчески модели; вместо това те се интерпретират като крехка екстраполация на същите тези модели. По думите на един остроумен наблюдател, предпочитанието се оказва едно от не толкова многото ментални понятия, които можем да хванем "със смъкнати поведенчески гащи". От друга страна, АСТ още от самото си създаване е преследвана от очевидни контрапримери, които не позволяват да се направи опит да се даде общо и в същото време интуитивно привлекателно определение на разкритото предпочитание. Много аксиоми, определящи поведението на основната функция на избора, са били щателно изследвани, но почти всички те стават жертва на хитроумно измислени мисловни експерименти. Целта

на тази статия е да разкрие една от основните пречки пред развитието на АСТ и да покаже разумен начин за справяне с този проблем. Структурата ѝ е следната: (§1) представя основите на теорията на рационалния избор, като набляга върху стандартните допускания за свойствата на отношението на предпочитание, което се поражда от функция на рационалния избор; (§2) разглежда проблемите, свързани с популярната диагноза на цикличните предпочитания, чрез един известен контрапример - нетранзитивните зарове; (§3) предлага алтернативен подход и показва как той може да ни помогне да извлечем смислено, обосновано и формално точно определение на рационалното предпочитание, което е съвместимо със съществуването на циклични предпочитания.

14. Caught in the ACT: Abstract Choice Theory and the Rationality of Cyclical Preferences

Abstract Choice Theory (ACT) is one of the most philosophically important and conceptually challenging developments in the field of mathematical economics. It gradually eroded our traditional understanding of the relationship between choice and preference. Instead of viewing choices as motivated by preferences, it proposes to render choices as *revealing* preferences, thus inverting the accepted order of explanation. Private mental dispositions should no more be seen as grounding publicly observable behavioural patterns; they are interpreted instead as a frail extrapolation of those very patterns. In the words of one witty observer, preference turns out to be one of the not so many mental concepts that we can catch “with its behavioral pants down”. On the other hand, ACT was haunted since its very inception by apparent counterexamples defying any attempt to provide a general and, at the same time, intuitively appealing definition of revealed preference. Many axioms governing the behaviour of the underlying choice function were meticulously explored but virtually all of them have fallen prey to cleverly devised thought experiments. The design of this paper is to expose one of the principal impediments for the development of ACT and to show a sensible way to tackle this issue. It is structured as follows: (§1) presents the rudiments of rational choice theory, stressing the standard assumptions about the properties of the relation of preference which is generated by a rational choice function; (§2) examines the problems concerning the popular diagnosis of cyclical preferences by means of one

famous counterexample— the non-transitive dice; (§3) propounds an alternative approach and shows how it can help us to extract a meaningful, justifiable and formally precise definition of rational preference which is compatible with the existence of cyclical preferences.

15.Кой съм аз?

Текстът полага в интерпретативен контекст една незаслужено слабо позната теория, изложена от Марвин Мински в книгата му „Обществото на ума“. Въпросната теория проблематизира тезата за съществуването на монолитен познаващ, възприемащ и желаещ субект и вместо това предлага аргументи в подкрепа на перспективата на множествения аз.

15. Who am I?

The text puts into interpretive context an undeservedly little-known theory put forward by Marvin Minsky in his book „The Society of the Mind”. The theory in question problematizes the thesis of the existence of a monolithic knowing, perceiving, and willing subject and instead offers arguments in support of the multiple-self perspective.